



**„Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illőt.”
(1Móz 2,18)**

Hadd kezdjem mindjárt egy személyes élménnyel a mai igemagyarázatot. Mielőtt még házasságot kötöttem volna, sokszor gondoltam úgy, hogy milyen jó is a függetlenség. Bármikor oda mehetek, ahova akarok. Nem kell senkihez alkalmazkodnom. Az időmet, a pénzemet úgy osztom be, ahogy én akarom.

Isten kegyelméből megismertem a hitvesemet, és ma két szép gyermekünk van. Ma már nincs az pénz, az a karrier, ami többet érne tőlük. A családdal együtt töltött percek, a gyermekvárás és születés örömét, az első szavak elhangzását, az első lépések megtételét, az első kerékpározás pillanatait -és még hosszan folytathatnám a sort- semmi sem pótolja az életben. Képezhetjük magunkat, elérhetünk bármilyen pozíciót, eljuthatunk a világ legkülönbözőbb helyeire, egyik sem ér annak a nyomába, amit egy család: egy minden helyzetben mellettünk álló hitves és a gyermekek jelentenek. Ezt nem pótolja semmi más. Isten úgy alkotott meg minket, hogy egymás segítőitársai legyünk. Az összetartozást érzékelteti a nő héber elnevezése is, amit a magyar nyelv csak némi mesterkéeltséggel tud visszaadni: 'is = férfiember, 'issáh = asszonyember, nő.

Nemrégiben olvastam, hogy a házasság olyan, mint egy üres kincsesláda. Nekünk kell azt naponta kincsekkel megtölteni. Kívánom minden kedves olvasónak, hogy tudja házasságának kincsesládáját nagyon sok szeretettel, hűséggel, gondoskodással, türelemmel, mosollyal és békével megtölteni. Hogy legyen számára is a család a legdrágább kincs és érték, amit Istentől ajándékba kapott és hűséggel véd. Ámen.

Imádság: *Uram, köszönöm a családomat. Kérlek, oltalmadban védj meg minket, és legyen áldásod életünk minden egyes napján! Ámen.*

Sebestyén Elek Előd